

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 10. marts 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-634/21	<p>SCHUFA HOLDING <u>Emne:</u> Det nationale råderum til at regulere privates behandling af personoplysninger (databeskyttelsesforordningens art. 6, stk. 2 og 3)"</p> <p><u>Sagen vedrører:</u> 1. Skal artikel 22, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, EUT 2016, L 119, s. 1[, berigtiget i EUT 2018, L 127, s 2]) fortolkes således, at allerede en automatisk udarbejdelse af en sandsynlighedsværdi om en registrerets evne til at tilbagebetale et lån udgør en afgørelse, der alene er baseret på automatisk behandling, som har retsvirkning eller på tilsvarende vis betydeligt påvirker den pågældende, hvis denne værdi, som er beregnet ved hjælp af personoplysninger om den pågældende, af den dataansvarlige videregives til en dataansvarlig tredjemand, og denne tredjemand anvender denne værdi som det afgørende grundlag for sin beslutning om at indgå, gennemføre eller afslutte et aftaleforhold med den pågældende? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 22 i forordning (EU) 2016/679 (generel forordning om databeskyttelse) fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter anvendelsen af en sandsynlighedsværdi – i det foreliggende tilfælde vedrørende en fysisk persons betalingssevne og betalingsvilje under inddragelse af oplysninger om fordringer – vedrørende en bestemt fremtidig adfærd for en fysisk person med henblik på beslutningen om at indgå, gennemføre eller afslutte et aftaleforhold med denne person (scoring) kun er lovlig, hvis visse yderligere betingelser, som er nærmere beskrevet i begrundelsen for forelæggelsen, er opfyldt?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	16.03.23
T-868/19	<p>Nouryon Industrial Chemicals m.fl. mod Kommissionen <u>Emne:</u> REACH-forordningen og annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 16. oktober 2019 om kontrollen af en registrering af dimethylether, forelagt Kommissionen af Det Europæiske Kemikalieagentur.</p> <p><u>Påstande:</u></p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet Miljøstyrelsen	Dom	29.03.23

	<p>—Sagen antages til realitetsbehandling og sagsøgerne gives medhold.</p> <p>—Den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed.</p> <p>—Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p> <p>—Der træffes sådanne andre eller yderligere foranstaltninger, som måtte være retligt påkrævede.</p>			
C-162/22	<p>Lietuvos Respublikos generaline prokuratūra</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at de kompetente offentlige myndigheder anvender data, som er lagret af udbydere af elektroniske kommunikationstjenester, og som kan tilvejebringe oplysninger om en brugers data og den kommunikation, som denne har foretaget ved hjælp af et elektronisk kommunikationsmiddel, i efterforskningen af embedsmisbrug i forbindelse med korruption, uanset om der i det konkrete tilfælde er givet adgang til de nævnte data med henblik på bekæmpelse af grov kriminalitet og forebyggelse af alvorlige trusler mod den offentlige sikkerhed?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	GA	30.03.23

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-339/21	<p>Colt Technology Services e.a.</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Er artikel 18 TEUF, 26 TEUF, 49 TEUF, 54 TEUF og 55 TEUF, artikel 3 og 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/1972 af 11. december 2018 samt artikel 16 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national lovgivning, der i forbindelse med, at de administrative myndigheder bemyndiges til at fastsætte telekommunikationsoperatørernes godtgørelse for aflytning af telekommunikation, som under forsyningspligt udføres efter anmodning fra de judicielle myndigheder, ikke bestemmer, at princippet om fuldstændig refusion af de omkostninger, som operatørerne konkret har afholdt og på behørig vis har dokumenteret i relation til disse aktiviteter, skal overholdes, og endvidere pålægger de administrative myndigheder at opnå en omkostningsbesparelse i forhold til de tidligere kriterier for fastsættelse af godtgørelsen?</p>	Justitsministeriet	F-sag	Dom	16.03.23
C-351/21	<p>Beobamk</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Er betalingsstjenesteudbyderen i henhold til artikel 38, stk. 1, litra a), i direktiv 2007/64/EF omfattet af en indsatsforpligtelse eller en resultatforpligtelse med hensyn til tilvejebringelse af »oplysninger om betalingsmodtageren«?</p> <p>2) Omfatter »oplysninger om betalingsmodtageren«, jf. denne bestemmelse, de oplysninger, der gør det muligt at identificere den fysiske eller juridiske person, der har modtaget betalingen?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	16.03.23
C-438/21 P C-439/21 P C-440/21 P	<p>Pharmaceutical Works Polpharma mod EMA (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Den appellerede dom ophæves.</p> <p>—Prifindelse i søgsmålet anlagt i første instans.</p> <p>—Pharmaceutical Works Polpharma S.A. tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Lægemiddelstyrelsen Sundhedsministeriet	O-sag	Dom	16.03.23
C-449/21	<p>Towercast</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 21, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20. januar 2004 om kontrol med fusioner fortolkes således, at den er til hinder for, at en fusion, som ikke har fællesskabsdimension som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 1, som ligger under de tærskler for obligatorisk forudgående kontrol, der er fastsat i national ret, og som ikke har givet anledning til en henvisning til Europa-</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	16.03.23

	Kommissionen i henhold til forordningens artikel 22, af en national konkurrencemyndighed anses for at udgøre et misbrug af en dominerende stilling, der er forbudt i henhold til artikel 102 TEUF, henset til konkurrencestrukturen på et nationalt marked?				
C-508/21 P og C-509/21 P	Dansk Erhverv mod Kommissionen, pant i grænsebutikker <u>Påstande:</u> 1. Den appellerede doms konklusion ophæves. 2. Der afsiges dom i sag T-47/19, Danske Erhverv mod Kommissionen, idet afsnit i den anfægtede afgørelse 1 annulleres. 3. Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale omkostningerne i appelsagen. 4. Hver part og hver intervenient tilpligtes at bære deres egne omkostninger i sagen i første instans	Udenrigsministeriet Miljøministeriet	O-sag	GA	16.03.23
C-671/21	Gargždu geležinkelis <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 47, stk. 4, første og andet punktum, i direktiv 2012/34/EU fortolkes således, at bestemmelsen utvetydigt forbyder indførelsen af nationaleretsforskrifter, der bestemmer, at i tilfælde af overbelastet infrastruktur kan intensiteten for så vidt angår anvendelsen af jernbaneinfrastrukturen på tidspunktet for kapacitetstildelingen tages i betragtning? Har det nogen betydning for denne bedømmelse, hvorvidt jernbaneinfrastrukturens udnyttelsesgrad er knyttet til den tidligere faktiske udnyttelse af denne infrastruktur eller den planlagte udnyttelse i den periode, hvor den relevante køreplan er gældende? Har bestemmelserne i artikel 45 og 46 i direktiv 2012/34/EU, der tillægger den offentlige infrastrukturforvalter eller den enhed, der træffer afgørelse om kapaciteten, et bredt skøn i forbindelse med samordningen af den ansøgte kapacitet, og gennemførelsen af disse bestemmelser i national ret nogen betydning for denne bedømmelse? Har den omstændighed, at det i et bestemt tilfælde er blevet fastslået, at infrastruktur er overbelastet, som følge af, at to eller flere jernbanevirksomheder ansøger om kapacitet for så vidt angår transporten af det samme gods, nogen betydning for denne bedømmelse? Betyder bestemmelsen i artikel 45, stk. 2, i direktiv 2012/34/EU, der bestemmer, at »[i]nfrastrukturforvalteren kan give bestemte transportydelse fortrinstillig ved planlægningsprocessen og samordningen, jf. dog artikel 47 og 49«, at infrastrukturforvalteren ligeledes kan anvende en national prioritetsregel i tilfælde, hvor det ikke er blevet fastslået, at infrastrukturen er overbelastet? I hvilket omfang (på grundlag af hvilke kriterier) skal infrastrukturforvalteren, inden det fastslås, at en infrastruktur er overbelastet, foretage samordning af ansøgningerne om kanaler samt høring af ansøgere på grundlag af artikel 47, stk. 1], første punktum, i direktiv 2012/34/EU? Bør denne høring af ansøgere omfatte bedømmelsen af, om to eller flere ansøgere har indgivet konkurrerende ansøgninger om transport af samme fragt (gods)?	Transportministeriet	O-sag	GA	16.03.23
C-26/22 og C-64/22	SCHUFA Holding <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 77, stk. 1, sammenholdt med artikel 78, stk. 1, i Europa Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse, herefter »databeskyttelsesforordningen«) (EUT 2016, L 119, s. 1) forstås således, at tilsynsmyndighedens resultat, som denne meddeler den registrerede, a) har karakter af en afgørelse af et andragende? Dette med den konsekvens, at domstolsprøvelsen af en klageafgørelse truffet af en tilsynsmyndighed i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 78, stk. 1, principielt er begrænset til, om myndigheden har behandlet klagen, undersøgt klagens genstand i rimeligt omfang og underrettet klageren om resultatet af undersøgelsen, eller b) skal forstås som en realitetsafgørelse truffet af en myndighed? Dette med den konsekvens, at domstolsprøvelsen af en klageafgørelse truffet af en tilsynsmyndighed i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 78, stk. 1, fører til, at domstolen skal prøve realitetsafgørelsens fulde indhold, idet tilsynsmyndigheden i det konkrete tilfælde – f.eks. hvis skønnet reduceres til nul – af domstolen også kan blive forpligtet til en konkret foranstaltning som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 58 2. Er en opbevaring af oplysninger hos et privat kreditoplysningsbureau, hvor personoplysninger fra et offentligt	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Justitsministeriet	O-sag	GA	16.03.23

	<p>register såsom »nationale databaser« som omhandlet i artikel 79, stk. 4 og 5, i Europa Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT 2015, L 141, s. 19) opbevares uden konkret anledning med henblik på at kunne give oplysning i tilfælde af en forespørgsel, forenelig med artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder af 12. december 2007 (herefter »chartret« – EUT 2007, C 303, s. 1)?</p> <p>3a. Er private databaser (navnlig et kreditoplysningsbureaus databaser), som oprettes sideløbende med de statslige databaser, og hvori oplysningerne fra de statslige databaser (i den foreliggende sag insolvensbekendtgørelser) opbevares i længere tid, end det er reguleret inden for den snævre ramme i henhold til forordning 2015/848 sammenholdt med national ret, principielt lovligt?</p> <p>3b. Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende: Følger det af retten til at blive glemt i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 17, stk. 1, litra d), at disse oplysninger skal slettes, når den fastsatte behandlingstid for det offentlige register er udløbet?</p> <p>4. Såfremt databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f), kommer i betragtning som eneste retsgrundlag for opbevaring af oplysninger hos private kreditoplysningsbureauer med hensyn til de oplysninger, der også opbevares i offentlige registre, foreligger der da allerede en legitim interesse for et kreditoplysningsbureau, hvis dette uden konkret anledning overtager oplysningerne fra det offentlige register, for at disse oplysninger kan stå til rådighed i tilfælde af en forespørgsel?</p> <p>5. Må adfærdskodekser, som er godkendt af tilsynsmyndighederne i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 40 og indeholder frister for kontrol og sletning, som går ud over opbevaringsfristerne for offentlige registre, suspendere den afvejning, der skal finde sted i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, litra f)?</p>				
C-47/22	<p>Apotheke B. Spørgsmål: 1. a) Skal artikel 80, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/83 fortolkes således, at det krav, der fremgår af denne bestemmelse, også er opfyldt, hvis – som det er tilfældet i hovedsagen – indehaveren af en forhandlingstilladelse aftager lægemidler fra andre personer, som i henhold til de nationale retsfor skrifter også har tilladelse eller bemyndigelse til at udlevere lægemidler til forbrugerne, men ikke selv er indehaver af en sådan tilladelse, eller som i henhold til dette direktivs artikel 77, stk. 3, er fritaget fra pligten til at opnå en sådan tilladelse, og de pågældende lægemidler kun aftages i ringe omfang? b) Såfremt det første spørgsmål, litra a), besvares benægtende, er det da relevant for opfyldelsen af det i artikel 80, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/83 omhandlede krav, om de lægemidler, der er aftaget som i hovedsagen og som beskrevet i det første spørgsmål, litra a), kun udleveres til personer, som i henhold til dette direktivs artikel 77, stk. 2, har tilladelse eller bemyndigelse til at udlevere lægemidler til forbrugerne, eller også til personer, som selv er indehavere af en forhandlingstilladelse?</p> <p>2. a) Skal artikel 79, litra b), samt artikel 80, litra g), sammenholdt med kapitel 2.2 i vejledningen fortolkes således, at personalekravene også er opfyldt, hvis den ansvarlige person, som det er tilfældet i hovedsagen, er (fysisk) fraværende fra virksomheden i en periode på fire timer, men kan kontaktes telefonisk i denne periode? b) Skal direktiv 2001/83, navnlig direktivets artikel 79 og artikel 80, litra g), sammenholdt med kapitel 2.3, stk. 1, i vejledningen, fortolkes således, at personalekravene i henhold til disse bestemmelser henholdsvis vejledningen er opfyldt, hvis – som det er tilfældet i hovedsagen – de medarbejdere, der er til stede i virksomheden under den ansvarlige persons fravær som beskrevet i det andet spørgsmål, litra a), navnlig under en inspektion foretaget af medlemsstatens kompetente myndighed, ikke er i stand til selv at kunne give oplysninger om de relevante skriftlige procedurer for deres respektive ansvarsområder? c) Skal direktiv 2001/83, og navnlig direktivets artikel 79 og artikel 80, litra g), sammenholdt med kapitel 2.3 i vejledningen, fortolkes således, at der ved vurderingen af, om der er et tilstrækkeligt antal kompetente medarbejdere til rådighed på alle niveauer i en gossistvirksomhed, også – som det er tilfældet i hovedsagen – skal tages hensyn til aktiviteter, der er udlagt til tredjepersoner (eller aktiviteter, som udføres af tredjepersoner på kontrakt), og er det nævnte direktiv til hinder for, at der indhentes en sagkyndig rapport til brug for denne vurdering, eller påbyder det sågar, at der indhentes en sådan rapport?</p>	Lægemedelstyrelsen	O-sag	GA	16.03.23

	<p>3. Skal direktiv 2001/83, navnlig direktivets artikel 77, stk. 6, og artikel 79, fortolkes således, at tilladelsen til at udøve virksomhed som lægemiddelgrossist også skal trækkes tilbage, hvis det konstateres, at et krav i henhold til dette direktivs artikel 80 ikke er opfyldt, som f.eks. i hovedsagen i forbindelse med aftagelse af lægemidler i strid med det nævnte direktivs artikel 80, stk. 1, litra b), men dette krav atter overholdes, i hvert fald på det tidspunkt, hvor medlemsstatens kompetente myndighed henholdsvis den involverede domstol træffer sin afgørelse? Såfremt dette besvares benægtende: Hvilke andre EU-retlige krav er der til vurdering, navnlig, hvornår skal tilladelse (kun) suspenderes i stedet for at trækkes tilbage?</p>				
C-100/21	<p>Daimler Spørgsmål: 1. Siger artikel 18, stk. 1, artikel 26, stk. 1, og artikel 46 i direktiv 2007/46/EF sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007 også mod at beskytte individuelle bilkøberes interesser? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: 2. Omfatter dette også en individuel bilkøbers interesse i ikke at købe en bil, som ikke opfylder de EU-retlige krav, navnlig ikke en bil, som er forsynet med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: 3. Er det uforeneligt med EU-retten, hvis en køber, der uden at ønske det har købt en bil, som af fabrikanten er markedsført med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, kun undtagelsesvis kan gøre civilretlige krav om erstatning uden for kontraktforhold gældende over for fabrikanten, navnlig også et krav om tilbagebetaling af den købspris, der er betalt for bilen, til gengæld for udlevering og overdragelse af bilen, nemlig hvis fabrikanten har handlet forsætligt og i strid med god tro? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: 4. Er det påbudt i henhold til EU-retten, at der foreligger et civilretligt erstatningskrav uden for kontraktforhold for bilkøberen mod bilfabrikanten ved enhver culpøs (uagtsom eller forsætlig) handling fra fabrikantens side med hensyn til markedsføring af en bil, som er udstyret med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007? Uafhængigt af besvarelsen af det første til fjerde spørgsmål: 5. Er det uforeneligt med EU-retten, hvis en bilkøber i henhold til national ret må tåle modregning af fordelene ved den faktiske benyttelse af bilen, hvis den pågældende af fabrikanten i form af erstatning uden for kontraktforhold kræver tilbagebetaling af købsprisen for en bil, som er markedsført med en ulovlig manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 715/2007, til gengæld for udlevering og overdragelse af bilen? Såfremt dette ikke er tilfældet: 6. Er det uforeneligt med EU-retten, hvis denne fordel ved benyttelsen beregnes ud fra den fulde købspris, uden at der foretages et fradrag på grund af bilens reducerede værdi som følge af monteringen af en ulovlig manipulationsanordning og/eller med hensyn til den af køberen ikke ønskede benyttelse af en bil, som ikke er i overensstemmelse med EU-retten? Uafhængigt af besvarelsen af det første til sjette spørgsmål: 7. Er § 348, stk. 3, i Zivilprozeßordnung (den tyske retsplejelov), for så vidt som denne bestemmelse også vedrører afsigelse af forelæggelseskendelser i henhold til artikel 267, stk. 2, TEUF, uforenelig med de nationale domstoles forelæggelseskompetence i henhold til artikel 267, stk. 2, TEUF, således at den ikke kan anvendes på afsigelser af forelæggelseskendelser?</p>	Miljøministeriet Transportministeriet	O-sag	Dom	21.03.23
T-825/19	<p>Tazzetti SpA mod Kommissionen Påstande: —Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6014426 rettet til sagsøgeren, Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 27. september 2019 ARES (2019) 6024220 rettet til sagsøgeren, Europa-Kommissionens afgørelse (note) af 30. september 2019 ARES (2019) 6048224 rettet til Tazzetti SA, afgørelse (note) ARES 6871575 rettet til Tazzetti SA samt efterfølgende udstedte retsakter annulleres, og i givet fald efter at det i henhold til artikel 277 TEUF er blevet fastslået, at Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/661 af 25. april 2019 om sikring af, at det elektroniske kvoteregister for markedsføring af hydrofluorcarboner fungerer efter hensigten (EUT L 112, s. 11 af 26.4.2019), navnlig dens artikel 7, er ulovlig, fastslås det, at de</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	22.03.23

	ovennævnte afgørelser om gennemførelse af den nævnte forordning ikke kan finde anvendelse og følgelig annullation af disse afgørelser. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
T-826/19	Tazzetti mod Kommissionen <u>Påstande:</u> —Det fastslås, at de anfægtede afgørelser er ugyldige og uvirksomme efter en forudgående konstatering af, at disse afgørelser er ulovlige, og – eventuelt – at gennemførelsesforordning 2019/661, navnlig dens artikel 7, ikke finder anvendelse. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	22.03.23
C-70/21	Europa-Kommissionen mod Den Helleenske Republik <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI hertil, idet grænseværdierne for koncentrationerne af PM10 systematisk og vedvarende er blevet overskredet for så vidt angår døgngrænseværdien i zonen/det bymæssige område EL0004 Thessaloniki, der har været gældende siden 2005. — Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XV, del A, hertil, herunder navnlig forpligtelsen i henhold til dette direktivs artikel 23, stk. 1, andet afsnit, til at fastsætte egnede foranstaltninger, så overskridelsesperioden bliver kortest mulig, idet den ikke inden den 11. juni 2010 havde truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre overholdelsen af grænseværdierne for PM10 i zonen/det bymæssige område EL0004 Thessaloniki. — Den Helleenske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	23.03.23
C-412/21	Dual Prod SRL <u>Sagen vedrører:</u> 1) Kan bestemmelserne om princippet om uskyldsformodning i artikel 48, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/118/EF, fortolkes således, at de er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen foreliggende, hvor en administrativ foranstaltning om suspension af en bevilling til fremstilling af alkohol kan træffes på grundlag af simple formodninger, som er genstand for en igangværende strafferetlig efterforskning, uden at der foreligger en endelig fældende dom i en straffesag? 2) Kan bestemmelserne om princippet ne bis in idem i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 16, stk. 1, i direktiv 2008/118/EF, fortolkes således, at de er til hinder for en retlig situation som den i hovedsagen foreliggende, hvor én og samme person for de samme handlinger kan pålægges to sanktioner af samme (suspension af bevilling til fremstilling af alkohol), som alene adskiller sig hvad angår [sanktionernes varighed]?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	23.03.23
C-653/21	Syndicat Uniclima <u>Spørgsmål:</u> Tillader den harmonisering, som indføres ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF, 2014/35/EU og 2014/68/EU, medlemsstaterne at fastsætte sikkerhedskrav og i givet fald betingelserne og begrænsningerne herfor, der finder anvendelse på det udstyr, de omhandler, når disse krav ikke medfører, at dette udstyr, der, som »CE-mærkningen« attesterer, er i overensstemmelse med kravene i disse direktiver, skal ændres? Tillader den harmonisering, der indføres, medlemsstaterne alene i forbindelse med anvendelsen af dette udstyr i bygninger, der er åbne for offentligheden, og i forbindelse med særlige sikkerhedsrisici i tilknytning til brand, at fastsætte sikkerhedskrav, der vil kunne indebære en ændring af udstyr, der således som »CE-mærkningen« attesterer, er i overensstemmelse med kravene i disse direktiver? Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, kan spørgsmålet da besvares bekræftende i de tilfælde, hvor de pågældende sikkerhedskrav dels kun gælder som modvægt til dette udstyrs anvendelse af brændbare kølemidler som alternativ til fluorholdige drivhusgasser i overensstemmelse med de mål, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 517/2014 af 16. april 2014 om fluorholdige drivhusgasser 1, dels kun omfatter det udstyr, der, selv om det er i overensstemmelse med kravene i disse direktiver, ikke med hensyn til risikoen for brand i tilfælde af, at der anvendes brændbare kølemidler, er omfattet af den sikkerhedsforanstaltning, at det er hermetisk forseglet?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	23.03.23

C-726/21	<p>INTER CONSULTING</p> <p>Spørgsmål: Er det ved en vurdering af, om der er sket en tilsidesættelse af princippet ne bis in idem tilladt at sammenholde alene de faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet af 28. september 2015 fra Županijsko državno odvjetništvo u Puli [(distriktsanklagemyndigheden i Pula, Kroatien)] [udelades], med de relevante faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet af 9. januar 2015 fra Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt, Tyskland)] [udelades] og i konklusionen til dom af 3. november 2016, afsagt af Landesgericht Klagenfurt [(den regionale domstol i Klagenfurt)] [udelades], som blev stadfæstet ved dom af 4. marts 2019 afsagt af Oberster Gerichtshof [(øverste domstol, Østrig)], eller kan de faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet fra Županijsko državno odvjetništvo u Puli [(distriktsanklagemyndigheden i Pula)] [udelades], sammenholdes med de faktiske omstændigheder, som er angivet i begrundelsen til dommen af 3. november 2016, afsagt af Landgericht Klagenfurt [(den regionale domstol i Klagenfurt)], som blev stadfæstet ved dommen afsagt af Oberster Gerichtshof [(øverste domstol)], og som var genstand for en gennemført af Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt)] [udelades] mod flere personer, herunder især mod GR og HS, idet disse sidstnævnte faktiske omstændigheder efterfølgende var blevet udeladt i det indgivne anklageskrift fra Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt)] [udelades] af 9. januar 2015 (og disse faktiske omstændigheder ikke blev gengivet i konklusionen til anklageskriftet)?</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	23.03.23
C-11/22	<p>Est Wind Power</p> <p>Spørgsmål: 1. Skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig første alternativ under begrebet »projektets påbegyndelse« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, nemlig »påbegyndelsen af arbejdet på investeringsprojektet«, fortolkes således, at dette betegner påbegyndelsen af arbejdet, uanset hvilket investeringsprojekt det er forbundet med, eller kun betegner påbegyndelsen af et arbejde, der har sammenhæng med anlæggelsen af det investeringsprojekt, hvormed der skal produceres energi fra vedvarende kilder? 2. Skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig første alternativ under begrebet »projektets påbegyndelse« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, nemlig »påbegyndelsen af arbejdet på investeringsprojektet«, fortolkes således, at den kompetente myndighed i medlemsstaten i en situation, hvor den har konstateret, at arbejdet i forbindelse med en investering er påbegyndt, i henhold til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning desuden skal vurdere investeringsprojektets udviklingstrin og sandsynligheden for, at dette investeringsprojekt fuldføres? 3. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, kan andre objektive omstændigheder, f.eks. verserende retssager, som hindrer fortsættelsen af investeringsprojektet, da tages i betragtning ved vurderingen af investeringsprojektets udviklingstrin? 4. Har det i den foreliggende sag betydning, at Den Europæiske Unions Domstol i sag C-349/17, Eesti Pagar, i præmis 61 og 68 har fastslået, at den eventuelle eksistens af en tilskyndelsesvirkning ikke kan anses for at være et kriterium, der er klart og enkelt at anvende for de nationale myndigheder, eftersom efterprøvelsen heraf kræver, at der i hver enkelt sag foretages komplekse økonomiske vurderinger, og at et sådant kriterium følgelig ikke er i overensstemmelse med kravet om, at kriterierne for anvendelsen af en undtagelse er klare og lette at anvende for de nationale myndigheder? 5. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig fodnote 66 til punkt 126 i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, sammenholdt med punkt 19 (44) i samme meddelelse, da fortolkes således, at den nationale myndighed ved vurderingen af kriteriet om arbejdets påbegyndelse ikke skal foretage en økonomisk vurdering af investeringsprojektet i hver enkelt sag? 6. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig sidste alternativ under</p>	Erhvervsministeriet Energistyrelsen Miljøministeriet	O-sag	GA	23.03.23

	<p>begrebet »påbegyndelsen af arbejdet« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, nemlig »indgåelse af andre forpligtelser, som gør investeringen irreversibel«, da fortolkes således, at enhver anden forpligtelse – med undtagelse af køb af grunde og forberedende arbejde (såsom indhentelse af en byggetilladelse) – gør investeringen irreversibel, uafhængigt af omkostningerne ved den indgåede forpligtelse?</p> <p>7. Skal Den Europæiske Unions bestemmelser om statsstøtte, navnlig begrebet »påbegyndelsen af arbejdet« i punkt 19 (44) i meddelelse fra Kommissionen »Retningslinjer for statsstøtte til miljøbeskyttelse og energi 2014-2020«, fortolkes således, at de ufravigelige betingelser for påbegyndelsen af arbejdet er eksistensen af en brugsret for producenten til grunden og en national tilladelse til at gennemføre investeringsprojektet?</p> <p>8. Såfremt det forrige spørgsmål besvares bekræftende, skal begrebet »national tilladelse til at gennemføre et investeringsprojekt« da fortolkes i lyset af den nationale lovgivning, og kan der i denne henseende kun være tale om en tilladelse, på grundlag af hvilken byggearbejdet i forbindelse med investeringsprojektet gennemføres?</p>				
C-83/22	<p>Tuk Tuk Travel Spørgsmål: Skal artikel 169, stk. 1, TEUF og artikel 169, stk. 2, litra a), TEUF og artikel 114, stk. 3, TEUF fortolkes således, at de er til hinder for artikel 5 i direktiv 2015/2302 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, da denne artikel blandt de bindende oplysninger, der skal gives til den rejsende forud for aftaleindgåelsen, ikke omfatter den i direktivets artikel 12 anerkendte ret til at opsige aftalen om en pakkerejse inden dens begyndelse med fuld refusion af alle betalinger i tilfælde af uundgåelige og ekstraordinære omstændigheder, der i væsentlig grad påvirker leveringen af pakkerejsen?</p> <p>Er artikel 114 TEUF og 169 TEUF samt artikel 15 i direktiv 2015/2302 til hinder for anvendelsen af forhandlingsgrundsætningen og kongruensprincippet, som er fastsat i artikel 216 og artikel 218, stk. 1, i Ley de Enjuiciamiento Civil (lov om den civile retspleje, herefter »civilprocesloven«), når disse processuelle principper kan hindre den fulde beskyttelse af den sagsøgende forbruger?</p>	Erhvervsministeriet Transportministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	23.03.23
C-87/22	<p>TT Spørgsmål: 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse retsafgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at anmodningen fra en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, hvis den finder, at en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, er bedre egnet til at behandle sagen eller en specifik del af sagen, om at erklære sig kompetent, også kan tages til følge, hvis den anden medlemsstat er en medlemsstat, som barnet har sædvanligt opholdssted i efter ulovligt at være blevet bortført dertil?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EFT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at de i denne bestemmelse nævnte kriterier for overførsel af kompetencen er endeligt reguleret, uden at der kræves yderligere kriterier med hensyn til en sag anlagt i henhold til artikel 8f i Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser?</p>	Social- og Ældreministeriet	O-sag	GA	23.03.23
C-226/22	<p>Nexive Commerce e.a. Spørgsmål: 1) Skal artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, og stk. 3, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fællesregler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den italienske (som fastsat i artikel 1, stk. 65 og 66, i lov nr. 266 af 23.12.2005 og artikel 65 i lovdekret nr. 50 af 24.4.2017, som ændret og ophøjet til lov nr. 96 af 21.6.2017), hvorefter alene</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	23.03.23

	<p>virksomhederne inden for postsektoren, herunder dem, som ikke leverer tjenester, der er omfattet af befordringspligten, kan forpligtes til økonomisk at bidrage til de driftsomkostninger, som afholdes af forvaltningsmyndigheden for postsektoren, således at det dermed bliver muligt at udelukke enhver form for offentlig medfinansiering fra statens budget?</p> <p>2) Skal artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at de driftsomkostninger, som kan dækkes med bidrag fra de postbefordrende virksomheder, også kan inkludere omkostningerne vedrørende regulering af posttjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten, og de omkostninger, som afholdes af strukturer, der varetager opgaver vedrørende administration og politisk styring (de såkaldte »horizontale« strukturer), hvis aktivitet ikke direkte er rettet mod regulering af markederne for posttjenester, men alligevel udgør et middel til udøvelse af alle myndighedens institutionelle opgaver, hvorfor de respektive omkostninger indirekte og delvist (efter proportionale andele) kan henføres til postsektoren?</p> <p>3) Er proportionalitetsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling, artikel 9, stk. 2, andet punktum, fjerde led, og tredje punktum, samt artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, til hinder for en national lovgivning som den italienske (som fastsat i artikel 1, stk. 65 og 66, i lov nr. 266 af 23.12.2005 og artikel 65 i lovdekret nr. 50 af 24.4.2017, som ændret og ophøjet til lov nr. 96 af 21.6.2017), hvorefter virksomhederne inden for postsektoren forpligtes til at bidrage til finansieringen af forvaltningsmyndigheden for postsektoren, uden mulighed for at sondre mellem leverandører af kurer- og eksprestjenester på den ene side og befordringspligtige virksomheder på den anden side, og derfor uden mulighed for at tage højde for den forskellige intensitet af reguleringsaktiviteten, som den nationale forvaltningsmyndighed udfører ved de forskellige typer af posttjenester?</p>				
C-271/22 – C-275/22	<p>Keolis Agen m.fl. <u>Spørgsmål:</u> Det første spørgsmål - Skal artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at bestemmelsen finder direkte anvendelse i forholdet mellem en privat transportoperatør, som er overdraget én enkelt offentlig tjeneste, og dennes ansatte, når der navnlig tages hensyn til liberaliseringen af sektoren for personbefordring med jernbane? Det andet spørgsmål - Hvor lang er den rimelige overførselsperiode for fire ugers betalt ferie som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003, når perioden for optjening af ferierettigheder er et år? Det tredje spørgsmål - Er anvendelsen af en ubegrænset overførselsperiode i mangel af en national lovbestemmelse eller overenskomstsmæssig bestemmelse vedrørende denne overførsel i strid med artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003?</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	23.03.23
C-260/22	<p>Seven.One Entertainment Group <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal direktiv 2002/29/EF fortolkes således, at radio- og fjernsynsforetagender er direkte og originært berettigede med hensyn til retten til rimelig kompensation i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, som er fastsat i forbindelse med den såkaldte undtagelse for privatkopiering? 2. Kan radio- og fjernsynsforetagender med hensyn til deres ret i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2001/29/EF udelukkes fra retten til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, fordi de også i deres egenskab af</p>	Udenrigsministeriet Kulturministeriet	F-sag	MF	29.03.23

	<p>filmproducenter kan have en ret til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>Er det lovligt at udelukke radio- og fjernsynsforetagenderne generelt, selv om radio- og fjernsynsforetagender afhængigt af deres konkrete programtilrettelæggelse til dels kun i meget ringe omfang erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig fjernsynsprogrammer med en stor andel af programmer, som tredjeparter har licensrettighederne til), og til dels ikke erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig arrangører af radioprogrammer)?</p>				
C-333/22	<p>Ligue des droits humains</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. »Kræver artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der indføres retsmidler over for en uafhængig tilsynsmyndighed som f.eks. Organe de contrôle de l'information policière, når denne udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige?</p> <p>2. Er artikel 17 i direktiv 2016/680 i overensstemmelse med artikel 47 og artikel 8, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, således som Domstolen har fortolket disse bestemmelser, for så vidt som den nævnte artikel 17 ikke pålægger tilsynsmyndigheden – der udøver den registreredes rettigheder over for den registeransvarlige – at informere denne person om, at »den har foretaget den nødvendige kontrol eller undersøgelse«, og »om adgangen til retsmidler«, når denne information ikke muliggør nogen efterfølgende kontrol af tilsynsmyndighedens indsats og vurdering af den registreredes personoplysninger og de forpligtelser, der påhviler den registeransvarlige?»</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Justitsministeriet	F-sag	MF	29.03.23
C-715/20	<p>X</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 1 i Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP såvel som § 1 og § 4 i ovennævnte rammeaftale fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for national lovgivning, hvorefter arbejdsgiveren udelukkende er forpligtet til skriftligt at begrunde en opsigelse af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt, hvorved lovligheden af opsigelsesgrundene vedrørende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er underlagt domstolsprøvelse, uden at der samtidig er fastsat en sådan forpligtelse for arbejdsgiveren (dvs. en pligt til at angive en begrundelse [org. s. 13], for kontraktens ophør) i relation til tidsbegrænsede ansættelseskontrakter (hvorfor det kun er opsigelsesvarslet overholdelse af bestemmelserne om opsigelse af kontrakter, der er underlagt domstolsprøvelse)?</p> <p>2. Kan § 4 i ovennævnte rammeaftale og det generelle princip i EU-retten om forbud mod forskelsbehandling (artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder) påberåbes inden for rammerne af en retstvist mellem private parter, og har de ovennævnte regler dermed horisontal virkning?</p>	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	30.03.23
C-34/21	<p>Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) fortolkes således, at en bestemmelse for at være en mere specifik bestemmelse for at sikre beskyttelse af rettighederne og frihedsrettighederne i forbindelse med behandling af arbejdstageres personoplysninger i ansættelsesforhold som omhandlet i artikel 88, stk. 1, i forordning (EU) 2016/679 skal opfylde de krav, der stilles til sådanne bestemmelser i henhold til artikel 88, stk. 2, i forordning (EU) 2016/679?</p> <p>2. Kan en national bestemmelse, som åbenbart ikke opfylder kravene i henhold til artikel 88, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF, alligevel fortsat finde anvendelse?</p>	Miljøministeriet Justitsministeriet	O-sag	Dom	30.03.23
C-556/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 27, stk. 3, og artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	30.03.23

	beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180) fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at appelinstansen, når afgørelser i sager som de her omhandlede efter medlemsstatens retssystem kan appelleres, under sagens behandling på begæring af medlemsstatens kompetente myndighed træffer en foreløbig foranstaltning om udsættelse af fristen for overførsel?				
C-27/22	Volkswagen Group Italia et Volkswagen Aktiengesellschaft <u>Spørgsmål:</u> 1) Kan sanktioner for ukorrekt handelspraksis som omhandlet i den nationale lovgivning til gennemførelse af direktiv 2005/29/EF kvalificeres som administrative sanktioner af strafferetlig karakter? 2) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en administrativ bøde af strafferetlig karakter, som en juridisk person er blevet pålagt for ulovlig adfærd i form af ukorrekt handelspraksis, kan stadfæstes under en retssag og blive endelig, såfremt samme person i mellemtiden i en anden medlemsstat er blevet domfældt ved en straffedom, som er blevet endelig, før retsafgørelsen i søgsmålet til anfægtelse af den første administrative bøde af strafferetlig karakter har fået retskraft? 3) Kan bestemmelserne i direktiv 2005/29, navnlig artikel 3, stk. 4, og artikel 13, stk. 2, litra e), begrunde en fravigelse af forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem), der er fastsat i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (efterfølgende inkorporeret i traktaten om Den Europæiske Union ved artikel 6 TEU) og Schengen-konventionens artikel 54?	Justitsministeriet Rigsadvokaten	O-sag	GA	30.03.23
C-134/22	GmbH <u>Spørgsmål:</u> Hvilket formål tjener artikel 2, stk. 3, andet afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, hvorefter arbejdsgiveren skal sende en genpart af i det mindste den i første afsnit, litra b), nr. i) til v), nævnte skriftlige meddelelse til den kompetente offentlige myndighed?	Miljøministeriet	F-sag	GA	30.03.23
C-143/22	ADDE e.a. <u>Spørgsmål:</u> Kan en udlænding, som indrejser direkte fra en stat, der er part i den konvention, der blev undertegnet i Schengen den 19. juni 1990, hvis der på de betingelser, der er fastsat i kapitel II i afsnit III i forordning (EU) 2016/399, midlertidigt genindføres grænsekontrol ved de indre grænser, nægtes indrejse i forbindelse med den kontrol, der foretages ved den pågældende grænse, i medfør af denne forordnings artikel 14, uden at direktiv 2008/115/EF finder anvendelse?	Justitsministeriet	O-sag	GA	30.03.23
C-246/22	Staatsanwaltschaft Köln et Bundesamt für Güterverkehr <u>Spørgsmål:</u> Udgør transporten af tomme containere til [læsning] henholdsvis til [løsning] en uadskillelig del af transporten af læssede containere, således at transporten af tomme containere er omfattet af den privilegerede status, som transporten af læssede containere har, fordi de sidstnævnte er undtaget fra bestemmelserne om cabotagekørsel i forbindelse med kombineret transport?	Transportministeriet	O-sag	GA	30.03.23